

Opinió | 00:00 h.
31/05/2011

Amb criteri

LA NO-NACIONALISTA 'SPANISH REVOLUTION'

"És el discurs d'algu que justifica l'espoliació d'un poble –el seu poble– per justificar la seva addicció a l'espoliador"

Víctor Alexandre

L'Acampada de Barcelona ha estat molt controvertida, ideològicament, perquè, a diferència de les celebrades a capitals d'altres països, com ara Londres, París, Berlín o Madrid, té el component afegit de la reivindicació del dret dels pobles a decidir lliurement el seu futur. Vull dir que una cosa és la reivindicació d'una millora social, com passa en aquestes ciutats esmentades, i una altra la demanda d'un dret bàsic i previ a tots els altres, com és el de la llibertat. Els anglesos, els francesos, els alemanys o els espanyols poden demanar moltes coses, però mai la llibertat dels seus països i el consegüent reconeixement jurídic per la senzilla raó que no els cal. Ja en són, de lliures, i ja viatgen pel món amb el seu nom. Els catalans no. Els catalans tenen els problemes socials propis d'Occident i, a més a més, han de demanar respecte per una cosa tan elemental com és la seva identitat.

La controvèrsia, per tant, ve justament del fet que no tots els acampats estan a favor d'aquest respecte. En el millor dels casos, els és indiferent o hi estan a favor sempre que el poble en qüestió no sigui Catalunya. Els altres pobles sí, Catalunya no. I és així com, d'acord amb la política a l'ombra de l'espanyolisme de dretes i d'esquerres, cadascú pel seu cantó, han aparegut un munt de sectors que no sols estan en contra de l'atur, de la corrupció política i de les mesures d'austeritat governamentals, sinó també de les banderes. Però no de totes. Només de les banderes 'nacionalistes'. I és que hi ha banderes nacionalistes i banderes no-nacionalistes. La que porten a la butxaca tots ells en el DNI espanyol no és una bandera nacionalista. Per això la duen i la passen pel món quan van de vacances a visitar països no-nacionalistes.

Fixem-nos si són universalistes Anglaterra, França, Alemanya o Espanya que les seves banderes, per més que hi són, semblen invisibles. Ningú no les veu perquè encarnen la normalitat, i, com tothom sap, la principal característica de la normalitat és que passa desapercebuda. Per això, com que no han de reivindicar res, perquè ja tenen tots els drets reconeguts i són membres del selecte i gens excloent club de les Nacions Unides, la seva única missió consisteix a onejar en edificis públics, especialment en els dels pobles colonitzats. Així els recorden sublimarment qui mana allà i fan que en el seu imaginari col·lectiu arrelhi la idea que la seva identitat, el seu país i la seva llengua són la identitat, el país i la 'llengua comú' del colonitzador. Un altra cosa és que aquest últim, com a demòcrata que és, permeti que la bandera del colonitzat onegi –sempre en segon pla, és clar–, al seu costat. D'aquesta manera la gent pot veure la diferència entre una bandera no-nacionalista, universalista i progressista i una de nacionalista, provinciana i carrincona. Tan nacionalista, provinciana i carrincona com la Catalan Revolution. Res a veure amb la Spanish Revolution. I ara! La primera és folklòrica, la segona cosmopolita. I és que hi ha gentilicis nacionalistes i d'altres que no ho són. Si ets espanyol, ets integrador. Si ets català, ets excloent. Deu ser per això que els no-nacionalistes aplegats sota la Spanish Revolution tenen tan clar que 'spanish' és un terme universal i no-nacional.

Arribats aquí, cal dir que l'únic nacionalisme que existeix és aquell que, no tenint cap reconeixement jurídic a reivindicar, s'imposa sobre nacions més febles, s'enriqueix a costa seva, destrueix la seva

identitat, llengua i cultura i les converteix en una part d'ell mateix. I perquè això sigui possible cal un bon estol de caragirats que li faci la feina bruta i que, tot proclamant les bondats de l'amo, blasmi els seus propis germans titllant-los d'exaltats. Això sí, totes les proclames i desqualificacions són de manual. De manual socialista i ecosocialista, com el del portaveu d'un col·lectiu acampat: "Per què voleu els diners de l'espoliació espanyola? Perquè se'ls acabin quedant els quatre 'convergents i unions' de sempre?". Doncs bé, heus aquí un discurs clarament reaccionari i demagògic. És el discurs d'algú que justifica l'espoliació d'un poble –el seu poble– per justificar la seva addicció a l'espoliador. I, és clar, amb el cervell enecat per la necessitat de justificar-se davant d'ell mateix, comet la incongruència de demanar una millora del seu nivell de vida i diners per finançar-la. Però, quins diners? Hi ha res més grotesc que exigir un benestar familiar tot defensant el lladre que s'emporta els recursos que el farien possible? La independència de Catalunya no és un tema de dretes o d'esquerres –tota adscripció social és posterior al dret de ser–, és una qüestió de supervivència, i, per tant, és una qüestió de sentit comú.

100 **Catalunya lliure:** Antidretà, et tenim ben cltxat. Sempre que algú parla...